

บทที่ 2

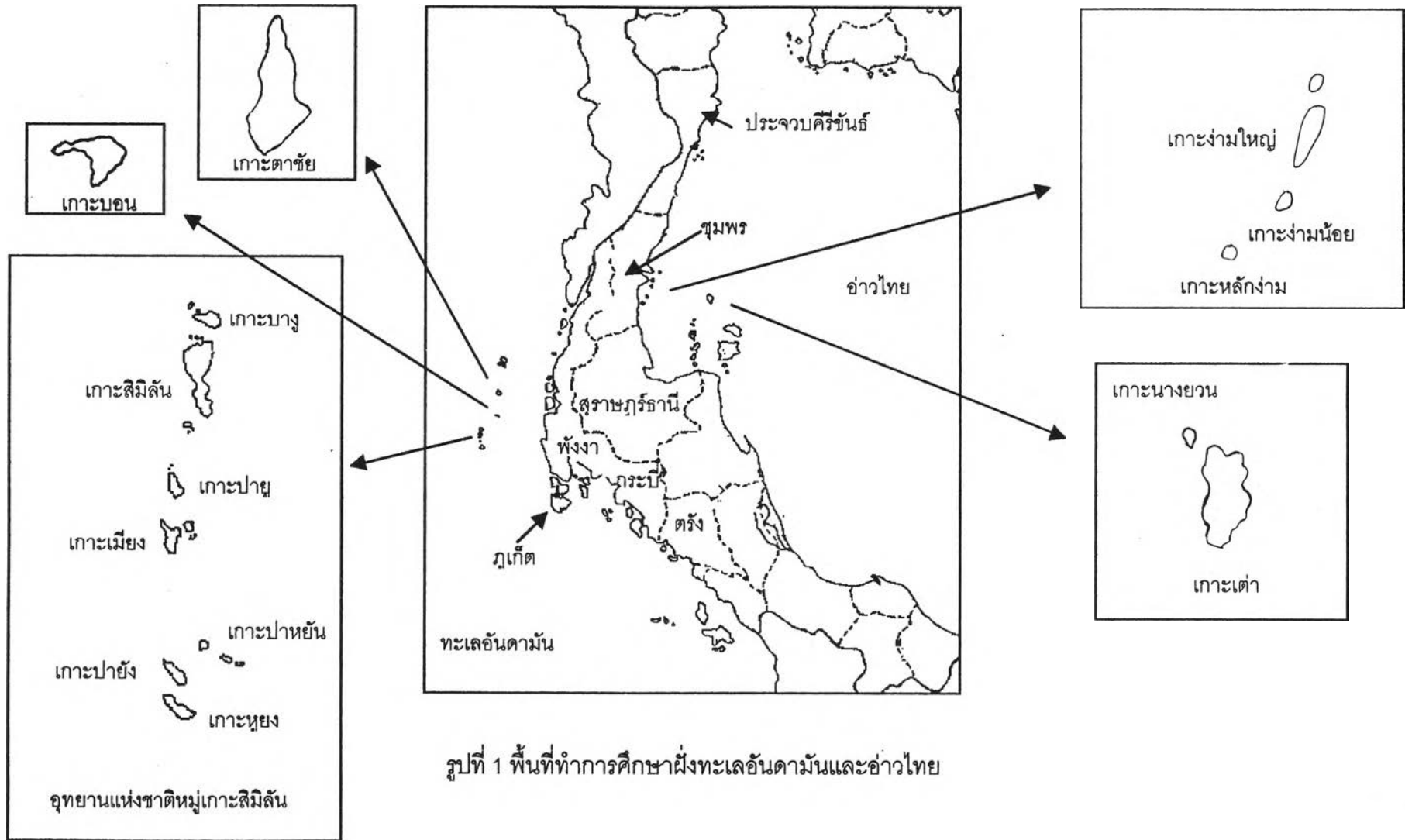
วิธีการศึกษา

2.1 พื้นที่ทำการศึกษ แบ่งออกเป็น 2 ฝั่งทะเล โดยเลือกพื้นที่ในบริเวณเกาะต่าง ๆ จากฝั่งอ่าวไทยและฝั่งทะเลอันดามันที่สภาพภูมิประเทศมีระดับความลึกของน้ำทะเลพอสมควรและพบปะการังสามารถเจริญเติบโตได้

2.1.1 ฝั่งทะเลอันดามัน ได้แก่

อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสิมิลัน อยู่ในทะเลอันดามันในเขตจังหวัดพังงา ทางทิศเหนือจากเกาะภูเก็ตประมาณ 100 กิโลเมตร แลตติจูด $8^{\circ} 28' - 8^{\circ} 41'$ เหนือ ลองจิจูด $97^{\circ} 38' - 97^{\circ} 41'$ ตะวันออก ประกอบด้วย เกาะ 9 เกาะ เรียงตัวในแนวแกนทิศเหนือ - ทิศใต้ เกาะที่ทำการศึกษได้แก่ เกาะหูยง (เกาะหนึ่ง) เกาะเมียง (เกาะสี่) เกาะปายู (เกาะหก) และ เกาะสิมิลัน (เกาะแปด) เกาะทั้งเก้านี้จะพบลักษณะของก้อนหินแกรนิตขนาดใหญ่ ซึ่งมีรูปร่างแตกต่างกันกระจายอยู่รอบ ๆ เกาะทั้งบนบกและใต้น้ำ

เกาะหูยง อยู่ห่างจากฝั่งภูเก็ตไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ 52 ไมล์ มีหาดทรายขนานไปกับชายฝั่งทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเกาะชายฝั่งด้านตะวันตกเฉียงใต้เป็นแนวโซดหินที่มีปะการังขึ้นปกคลุมและอยู่ในสภาพดี ชนิดที่เด่นได้แก่ *Millepora*, *Acropora* แบบแผ่นโต๊ะขนาดเล็ก, *A. humilis* และ *Pocillopora eydouxi* โดยกระจายอยู่จนถึงความลึก 8 เมตร ด้านตะวันออกเฉียงใต้ แนวปะการังก่อตัวได้หนาแน่นขึ้น บนส่วนแนวลาดชัน ที่ความลึก 2 – 15 เมตร มีสภาพดีปานกลาง ชนิดที่เด่นได้แก่ *Porites lutea* ขนาดเล็ก *P.cylindrica*, *A. clathra* และ *A. formosa* ฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือ ในพื้นที่ตอนใต้ แนวปะการังมีสภาพดีปานกลาง ถึง เสื่อมโทรมบางส่วนที่ระดับ 5 - 8 เมตร ชนิดที่เด่นคือ *A. formosa*, *Millepora* และ *Heliopora* ถัดไปตอนเหนือปะการังก่อตัวเต็มพื้นที่ แต่มีความสมบูรณ์ปานกลาง ชนิดที่พบมากคือ *A. formosa*, *A. palifera* และมี *P. lutea* และ *Acropora* แบบแผ่นโต๊ะเพิ่มในตอนปลายส่วนเหนือสุด ฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือเป็นแนวปะการังบนโซดหิน มีสภาพเสื่อมโทรมและดีปานกลางเป็นบางส่วน ชนิดที่พบมากคือ *A. formosa*, *Acropora* แบบแผ่นโต๊ะและ *Millepora* บริเวณที่ทำการศึกษอยู่ที่ระดับความลึก 5 – 18 เมตร ทางฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือ ปะการังมีลักษณะกระจาย ตลอดพื้นที่ทางตอนเหนือ ส่วนทางตอนใต้มีลักษณะเป็นหย่อม ๆ

รูปที่ 1 พื้นที่ทำการศึกษาดังทะเลอันดามันและอำเภอไทย

เกาะเมียง อยู่ทางทิศเหนือของเกาะนุยง โดยมีระยะห่าง 4.5 ไมล์ ชายฝั่งทางด้านทิศเหนือมีลักษณะเป็นอ่าว และมีหาดทรายขนานกับชายฝั่ง ส่วนชายฝั่งด้านตะวันออกเฉียงเหนือมีลักษณะเป็นอ่าวขนาดเล็ก และมีหาดทรายขนานกับชายฝั่งเช่นกัน บนเกาะนี้เป็นที่ทำการของอุทยานฯ มีที่พักสำหรับนักท่องเที่ยวและมีแหล่งน้ำจืดบนเกาะ มีแนวปะการังก่อดำตลอดชายฝั่งด้านตะวันออก ตั้งแต่กลางอ่าวตอนบนจนผ่านหัวเกาะตอนกลาง และก่อดำหนาแน่น ปลายเกาะตอนเหนือ บนพื้นราบที่ความลึกประมาณ 8 เมตรปะการังที่เด่นคือ *Acropora* แบบแผ่นโต๊ะ, *A. formosa*, *Porites lutea*, *P. nigrescens* และ *Hydnophora rigida* ส่วนกลางอ่าว แนวปะการังสมบูรณ์ปานกลาง ชนิดที่พบได้มากคือ *A. formosa* และ *A. florida* ถัดลงมาทางใต้แนวปะการังค่อนข้างตื้น ในระดับ 4 - 6 เมตร มีสภาพเสื่อมโทรมในบางช่วง ปะการังที่เด่นได้แก่ *A. formosa*, *A. florida*, *Acropora* แบบแผ่นโต๊ะ และ *Millepora* ชายฝั่งด้านตะวันตกเป็นแนวโซดหิน มีปะการังขึ้นปกคลุม ซึ่งส่วนใหญ่ได้แก่ *Millepora*, *Acropora* แบบกิ่ง และ *Favites* บริเวณที่ทำการศึกษายูทางชายฝั่งด้านตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งพบปะการัง ก่อดำได้ตลอดแนวในระดับความลึก 5 - 25 เมตร

เกาะปายู อยู่ห่างจากเกาะเมียงไปทางทิศเหนือ ประมาณ 1.5 ไมล์ หัวเกาะด้านตะวันตกเฉียงใต้ เป็นส่วนที่ปะการังเสื่อมโทรมมาก ชนิดที่เด่นได้แก่ *Porites cylindrica*, *Hydnophora rigida* และ *Acropora* แบบแผ่นโต๊ะ ฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ สภาพปะการังสมบูรณ์ปานกลางชนิดที่เพิ่มขึ้นมาคือ *Heliopora* และปะการังอ่อน *Sinularia* ชายฝั่งตะวันออกตอนใต้ถึงตอนกลางมีปะการัง ซึ่งมีทั้งส่วนที่สมบูรณ์ปานกลางจนถึงเสื่อมโทรมมาก ชนิดปะการังที่พบมากที่แนวลาดชันระดับ 8-15 เมตรได้แก่ *P. cylindrica*, *H. rigida*, *Heliopora*, *A. florida*, *A. formosa*, *Echinopora lamellosa* ชายฝั่งตะวันออกตอนเหนือ ปะการังมีสภาพดี มีลักษณะเป็นโซดหินซึ่งมีปะการังขึ้นคลุมสลัดกับพื้นทรายและแนวปะการังที่ชันหนาแน่น โดยเฉพาะบริเวณชายฝั่งด้านตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งเลือกเป็นจุดทำการศึกษามีปะการังอยู่หนาแน่นตั้งแต่ระดับความลึก 5 - 25 เมตร

เกาะลิมิลัน เป็นเกาะที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในบรรดาเกาะทั้ง 9 มีหาดทรายทอดยาวเป็นระยะ สลับกับโซดหิน ในบริเวณชายฝั่งตะวันตก บริเวณหัวเกาะทางตอนเหนือ ด้านตะวันออกเฉียงเหนือ มีลักษณะเป็นอ่าวเว้าลึกเข้าไป แนวปะการังก่อดำเป็นพื้นที่กว้างมากทางชายฝั่งด้านตะวันออก และในอ่าวทิศเหนือส่วนฝั่งตะวันตกเป็นแนวโซดหินโดยตลอด ฝั่งตะวันออก ปะการังก่อดำหนาแน่นบริเวณแนวลาดชัน ที่อยู่ระดับลึกตั้งแต่ 8 เมตร ถึงประมาณ 25 เมตร หรือ 30 เมตร อยู่ในสภาพที่ดีมาก ชนิดที่เด่น ได้แก่ *Acropora formosa*, *A. echinata*, *Acropora* แบบแผ่นโต๊ะ และ *Hydnophora rigida* ที่ระดับลึก 6 - 8 เมตร มีสภาพสมบูรณ์ปานกลาง

ปะการังที่เด่น ได้แก่ *A. clathrata* , *A. palifera*, *Porites lutea* และ *Goniastrea retiformis* ส่วนปลายเกาะตอนเหนือมี แนวลาดชันลาดลึกสุดประมาณ 15 เมตร มีปะการัง *P. lutea* , *P. cylindrica* , *A. formosa* และ *Hydnophora rigida* เป็นชนิดที่เด่น ชายฝั่งทิศเหนือเป็นอ่าวปะการังที่ก่อตัวอยู่มีสภาพเสื่อมโทรม ชนิดที่เด่นคือ *P. lutea*, *Acropora* แบบแผ่นโต๊ะ , *A. formosa* และ *Hydnophora rigida* ชายฝั่งด้านตะวันตกเป็นแนวหาดหิน ปะการังที่เด่นคือ *Acropora*แบบแผ่นโต๊ะขนาดเล็ก ๆ , *A. humilis* , *Pociliopora eydouxi* , *Millepora* และปะการังอ่อน *Sinularia* จุดที่ทำการศึกษาอยู่ด้านตะวันตกมีความลึกที่ปะการังเจริญได้ดี ระหว่าง 9 – 25 เมตร

เกาะบอน เป็นเกาะขนาดเล็ก อยู่กลางทะเลเปิด อยู่ถัดจากหมู่เกาะสิมิลัน ขึ้นไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นระยะทาง 13 ไมล์ มีแนวปะการังก่อตัวได้ดีเกือบรอบเกาะ ยกเว้นบริเวณหัวเกาะด้านตะวันตก และ ตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นแนวหาดหิน บริเวณที่มีสภาพสมบูรณ์มากอยู่ทางตอนเหนือของเกาะ ปะการังที่พบได้มากคือ *Acropora* แบบกิ่งโปร่ง และแบบแผ่นโต๊ะ *Montipora* แบบแผ่น และ *Hydnophora rigida* บนแนวหาดหินมีปะการังขึ้นปกคลุมจนถึงพื้นที่ระดับลึก 20 เมตร ชนิดที่พบได้มาก คือ *Millepora* , *Acropora* แบบแผ่นโต๊ะและแบบกิ่ง จุดที่ทำการศึกษา คือ ชายฝั่งด้านตะวันตกเฉียงเหนือ มีความลึกที่ระดับ 5 เมตร ถึง ประมาณ 25 เมตร

เกาะตาชัย อยู่ห่างจากหมู่เกาะสิมิลัน เป็นระยะทาง ประมาณ 25 ไมล์ ในทิศเหนือฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือ และอยู่ระหว่างเกาะบอน กับหมู่เกาะสุรินทร์ โดยอยู่ทางทิศเหนือ ของเกาะบอน และอยู่ใต้หมู่เกาะสุรินทร์ มีหาดทรายขนานไปกับชายฝั่งทิศตะวันออกเฉียง ความลึกอยู่ระหว่าง 10 –35 เมตร แนวปะการังก่อตัวในชายฝั่งด้านตะวันออกเฉียง เป็นลักษณะ patch reef สภาพโดยทั่วไปอยู่ในระดับเสื่อมโทรมมากปะการังที่เด่น คือ *Porites lutea* , *Millepora* , *Heliopora* , *Acropora florida* และ *Acropora* แบบกิ่งโปร่ง ต่อขึ้นไปทางปลายตอนเหนือเล็กน้อย มีปะการังที่เด่นเพิ่มขึ้นมา คือ *P. nigrescens* ชายฝั่งด้านตะวันออกเฉียงใต้ มีปะการังชนิดที่พบมากคือ *P. lutea* , *Millepora* , *Heliopora* และ *Acropora* แบบกิ่ง ชายฝั่งด้านตะวันตก เป็นแนวหาดหินลึกถึงระดับ 10 – 12 เมตร มี ปะการังขึ้นปกคลุมหินอยู่ทั่วไป ส่วนใหญ่ ได้แก่ *Millepora* และ *Acropora* แบบกิ่ง จุดที่ทำการศึกษาเป็นแนวลาดชันและหาดหินใต้น้ำขนาดใหญ่ ทางชายฝั่งด้านใต้ที่มีความลึก 10 – 30 เมตร

2.1.2 ผังอ่าวไทย ได้แก่

เกาะง่ามใหญ่ อยู่ชายฝั่งด้านตะวันตกของอ่าวไทย โดยอยู่ทางด้านทิศตะวันออกของชายฝั่งจังหวัดชุมพร ประมาณ 10 กิโลเมตร มีลักษณะเป็นเกาะหินปูนที่มีรูปร่างค่อนข้างยาวไม่มีชายหาด แต่เป็นหน้าผาหินที่ลาดลึกลงไปใต้น้ำ และมีการทำสัมปทานเก็บรังนกนางแอ่นบนเกาะ เกาะง่ามใหญ่ด้านฝั่งตะวันออกเป็นจุดที่ทำการศึกษาค้นคว้า ความลึกอยู่ระหว่าง 5 – 18 เมตร

เกาะง่ามน้อย อยู่ต่ำลงมาทางทิศใต้ของเกาะง่ามใหญ่ประมาณ 200 เมตร มีความลึกประมาณ 5 – 16 เมตร บริเวณที่ศึกษาคือ ผังตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งมีสภาพใต้น้ำใกล้เคียงกันทั้งสองเกาะ คือ เป็นโขดหินใต้น้ำขนาดใหญ่กระจายอยู่รอบ ๆ สลับกับปะการังแข็งเป็นหย่อม ๆ บนพื้นทราย

เกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี อยู่ชายฝั่งด้านตะวันตกของอ่าวไทย อยู่ระหว่างแลตติจูด $10^{\circ} 3' - 10^{\circ} 7' 40''$ เหนือ ลองติจูด $99^{\circ} 48' - 99^{\circ} 51'$ ตะวันออก บริเวณที่ทำการศึกษามีชื่อเรียกว่า กงทรายแดง เป็นเกาะหินแกรนิตขนาดเล็กอยู่ฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของเกาะเต่า ห่างจากเกาะเต่าประมาณ 200 เมตรความลึกอยู่ระหว่าง 6 – 20 เมตร ลักษณะเป็นโขดหินใต้น้ำขนาดใหญ่ มีปะการังอ่อน และปะการังแข็ง ขึ้นเคลือบ

เกาะนางฮวน อยู่ห่างจากเกาะเต่าไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือเป็นระยะทางประมาณ 300 เมตร ลักษณะเป็นเกาะขนาดเล็ก ๆ สามเกาะที่เชื่อมต่อกันด้วยหาดทรายบริเวณที่ทำการศึกษาอยู่ชายฝั่งด้านตะวันตกของเกาะปะการังที่พบอยู่ในระดับความลึกเพียง 3 – 12 เมตร

2.2 คุณภาพน้ำทางกายภาพ

วัดคุณภาพทางกายภาพของน้ำทะเลใน บริเวณที่ทำการศึกษาดังกล่าว ความเค็ม, อุณหภูมิ, ความเข้มแสง และความโปร่งแสง โดยทำการวัด ณ จุดที่เรือจอดนอกแนวปะการัง

2.2.1 ความเค็ม ความเค็มที่ระดับความลึกต่าง ๆ วัดโดยใช้เครื่องวัด MINI STD 200 model 202 ซึ่งสามารถบันทึกข้อมูลของความเค็ม, อุณหภูมิ และความลึกไปพร้อม ๆ กัน โดยข้อมูลที่เครื่องบันทึกไว้ยังไม่สามารถอ่านได้ทันที ต้องนำกลับมาแปรข้อมูลผ่านโปรแกรม เครื่อง STD เมื่อเริ่มทำงานจะบันทึกข้อมูลต่อเนื่องทุก ๆ 1 วินาที เมื่อเริ่มบันทึกค่อย ๆ หย่อนเครื่อง STD ลงไป

ในน้ำช้า ๆ และสม่ำเสมอ เมื่อหย่อนถึงพื้นแล้ว จึงดึงกลับขึ้นมาด้วยอัตราเร็ว เท่า ๆ กัน และหยุดการบันทึกข้อมูล

2.2.2 อุณหภูมิ ทำการวัดพร้อมกันกับความเค็มโดยเครื่อง STD

2.2.3 ความเข้มแสง วัดความเข้มของแสงที่ส่องทะลุลงไปใต้น้ำที่ระดับความลึกต่าง ๆ อุปกรณ์ที่ใช้คือ LI-COR LI-1000 datalogger พร้อม quantum sensor (underwater) SPQA 1997 ซึ่งสามารถอ่านค่าความเข้มแสง แต่ละระดับความลึก ที่ต้องการวัดได้ทันที โดยการหย่อนส่วนของ quantum sensor ซึ่งเป็นตัวรับความเข้มแสง ลงไปใต้น้ำ สัญญาณจะถูกส่งผ่านสายไฟขึ้นมายังส่วน datalogger เพื่อประมวล บันทึกข้อมูลความเข้มแสงทุกระดับความลึก 1 เมตร จนถึงพื้น และจากพื้นจนถึงผิวน้ำอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำมาหาค่าเฉลี่ย การวัดความเข้มแสงนี้จะทำในช่วงเวลาประมาณ 11:00 น. ถึง เวลาประมาณ 14:00 น. ซึ่งเป็นเวลาที่มีแสงแดดจัด และเกิดการสะท้อนกลับของแสงน้อยกว่าช่วงเช้าและช่วงเย็น

2.2.4 ความโปร่งแสง เป็นการวัดความโปร่งแสงของน้ำที่แสงสามารถส่องทะลุลงไปใต้น้ำได้ โดยวัดเป็นความลึกของน้ำที่แสงสามารถส่องลงไปถึง โดยใช้แผ่น secchi disc ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 30 เซนติเมตร หย่อนลงไปใต้น้ำ โดยทำการวัดในด้านที่เป็นร่วมเงาของเรือ หย่อนแผ่น secchi ลงไปจนเกือบมองไม่เห็น จุดความลึกที่วัดได้แล้วหย่อนลงไปจนมองไม่เห็นแผ่น secchi disc ค่อย ๆ ดึงกลับขึ้นมาช้า ๆ จุดความลึกที่เริ่มมองเห็นแผ่น secchi disc อย่างเลือนลางอีกครั้ง แล้วหาค่าเฉลี่ยความลึกที่ได้ วัดความโปร่งแสงในช่วงเวลาเดียวกับ ที่วัดความเข้มแสง คือ ประมาณ 11:00 น. ถึง 14:00 น.

2.3 แนวระดับความลึกของพื้นทะเล (bottom profile)

หาแนวระดับความลึกของพื้นทะเล ในบริเวณที่ทำการศึกษา ณ ตำแหน่งเดียวกันกับ line transect ซึ่งเริ่มต้นจากขอบแนวปะการังที่เริ่มมีความลาดลึกลงไป ในบริเวณที่มีการแบ่งเขตของปะการังอย่างชัดเจน ส่วนบริเวณที่ไม่มีลักษณะแบ่งชัดเจน เช่น ลักษณะเป็นกองหิน หรือโหนดหินใต้น้ำ จะเริ่มวัดจากระดับความลึกที่น้อยที่สุดที่พบชุมชนปะการังก่อตัวได้ดี โดยลากเส้นเทพเป็นแนวตรงในทิศทางตั้งฉากกับชายฝั่ง จนถึงระดับความลึกที่ไม่พบปะการังหรือสุดเขตของแนวปะการัง จากนั้นวัดความลึกเป็นเมตร โดยมาตรวัดความลึก (depth gauge) จากจุดเริ่มต้นต่อไปทุก ๆ ระยะทาง 1 เมตร จนถึงจุดสิ้นสุด นำข้อมูลที่ได้มาทำเป็นกราฟแสดงแนวระดับความลึก

2.4 การศึกษาโดยวิธี Line Transect

2.4.1 สำรวจสภาพโดยรวมของแนวปะการังที่จะทำการศึกษาเพื่อเลือกจุดที่เหมาะสมสำหรับการศึกษาในแต่ละบริเวณ โดยการดำน้ำแบบใช้อุปกรณ์ผิวน้ำ (skin diving) หรือใช้อุปกรณ์ช่วยหายใจใต้น้ำ (SCUBA diving)

2.4.2 วางแนวเก็บข้อมูล โดยเริ่มจากขอบแนวปะการังที่จุดเริ่มต้นของแนวลาดชัน หรือจุดสูงสุดของกองหินใต้น้ำที่พบแนวปะการัง จากนั้นเริ่มลากออกไปจากแนวชายฝั่งในทิศทางตั้งฉากไปจนสุดเขตที่พบปะการัง โดยวางเทปให้แนบไปกับพื้น บันทึกข้อมูลสิ่งมีชีวิตที่เทปลากผ่าน และตำแหน่งที่พบ สำหรับปะการังแข็งทุกชนิดที่พบจำแนกรายละเอียดในระดับสปีชีส์ หากมีปะการังชนิดใดไม่สามารถจำแนกได้ขณะปฏิบัติจะทำการเก็บตัวอย่างขึ้นมาเพื่อนำกลับมาจำแนกต่อไป

2.4.3 ในบางบริเวณใช้วิธีบันทึกข้อมูลโดยการถ่ายภาพนิ่งและวิดีโอร่วมกับ Line Transect โดยเป็นการดัดแปลงวิธีการจาก Lifeform Line Transect technique ของ ASEAN-Australia Marine Science Project สำหรับวิดีโอ บันทึกภาพตามเส้นเทปในแนวตั้งฉากกับพื้น ห่างจากเทปประมาณ 0.5 เมตร โดยเคลื่อนกล้องไปตามแนวเทปอย่างช้า ๆ และสม่ำเสมอ นำข้อมูลที่ได้มาศึกษาการแพร่กระจายของปะการังชนิดต่าง ๆ ตามความลึก

2.4.4 ในการศึกษาครั้งนี้จำแนกรูปแบบของปะการังเป็น 5 รูปแบบ คือ

- แบบก้อน (massive) : ได้แก่ปะการังที่มีลักษณะเป็นก้อน
- แบบกิ่ง (branching) : ได้แก่ปะการังที่มีลักษณะเป็นกิ่งก้านหรือเป็นพุ่ม
- แบบแผ่น (foliose) : ได้แก่ปะการังที่มีลักษณะคล้ายแผ่นผัดกาดหรือเป็นแผ่นในแนวราบ
- แบบแผ่นโต๊ะ (tabulate) : ได้แก่ปะการังที่มีลักษณะเป็นแผ่นโต๊ะ คือ เป็นแผ่นในแนวราบ โดยมีเฉพาะฐานตรงกลางเท่านั้นที่ยึดติดพื้น
- แบบเคลือบ (encrusting) : ได้แก่ปะการังที่มีลักษณะเป็นแผ่นเคลือบพื้น (substrate)

2.5 การเก็บตัวอย่างปะการัง

บันทึกชนิดของปะการังที่สามารถจำแนกได้ทันทีจากการเห็นใต้น้ำลงในข้อมูล ส่วนปะการังที่ไม่สามารถจำแนกได้จะทำการเก็บขึ้นมาและบันทึกตำแหน่งบนเส้นเทปและระดับความลึกที่พบ ตัวอย่างปะการังที่เก็บได้ จะนำมาแช่ในน้ำจืด เพื่อให้เนื้อเยื่อของปะการังตาย จากนั้นฉีดล้างด้วยน้ำจืดอีกครั้งเพื่อให้เนื้อเยื่อหลุดออกไป นำโครงสร้างแข็งของปะการังที่ได้ฝังจนแห้งสนิท แล้วเก็บใส่ภาชนะ บันทึกข้อมูลสถานที่ ตำแหน่ง และความลึกที่พบนำมาจำแนกชนิดในลำดับต่อไป โดยในการศึกษาครั้งนี้ ยึดตามหลักการจำแนกชนิดปะการังของ Veron